

2605

2. Beh. af Lovf. om Foranst. til at modarbe. den veneriske Smittes Udbredelse.

2606

tid kan jo Sagen blive tagen under nærmere Overveielse. — Hvad angaar den omhandlede Sprogforandring, da hører jeg til dem, som gjerne gennem vor Lovgivning ville sørge for et renere Sprog, og jeg har ogsaa efter Gode bidraget dertil; men jeg skal ikke gaa ind paa Grundsaetningen i dens Almindelighed. Jeg tror kun at maatte sige, at i nærværende Tilfælde forekommer den mig at være høist uegnet anvendt; thi for det Første er det Ord, som man vil afskaffe, et Ord, som hele det danske Folk bruger uden almindelig Betænkning, og det er væsentligt en Smagssag, om man finder, at det er et smukt Ord eller at det er et hæsligt Ord, og at det har sin Oprindelse fra det Plattyske, er en Egenkab, som det har tilfælles med Tusinder af Ord. Jeg tror altsaa ikke, at det af den Grund kunde falde det ærede Thing ind at udstemme et saa gangse og almindelig brugt Ord som Ordet Fruentimmer. Men i Særdeleshed synes det mig høist forfæstligt at ville erstatte det med Ordet „Kvindfolk“, ikke fordi „Kvindfolk“ jo er et Ord, der ogsaa forstaaes, og som navnlig i ældre Tid har været benyttet, medens det rigtig nok nu er nærmere ved at gaa af Brug; men Sagen er den, at paa den Maade, hvorpaa det her skal bruges, bruges det aldrig, nemlig naar man taler om en enkelt Kvindsperson. Der er Ingen, der i sin Tale bruger Ordet om een Kvinde; vi sige: et Mandfolk, men ikke: et Kvindfolk, og altsaa ville de Herrer gennem Lovsproget indføre en ny Talebrug. Derfor mener jeg, at vi ikke skulde indlade os derpaa. Med Hensyn til Udvalgets Forslag under Nr. 6, tror jeg at have anført det Fornødne, og den ærede Justitsminister har heller ikke bestemt udtalt sig derimod, ligesom han jo har tiltraadt Forslaget under Nr. 7. — Hvad det Forslag angaar, som er stillet under Nr. 8, da vil det erindres, at Hensigten dermed er at gøre det muligt, at der ikke bliver benyttet et saadant Paaskud, som der er givet Anledning til ved Lovforslagets Bestemmelse om Samtykke; hvor det er muligt at fjerne et saadant Paaskud, der skal man gøre det. Da nu Udvalget har antaget for meget sandsynligt, at man paa en praktisk Maade og i temmelig kort Tid vil kunne tilvejebringe en saadan Oplæring og Autorisering, som Talen her er om, og at saadanne Kvinder saa kunne foretage Undersøgelsen paa en saadan Maade, som i det aldeles overveiede Antal af Tilfælde vil være tilfredsstillende, har man ikke taget i Betænkning at fremsætte dette Forslag. —

20de Marts.

Ved Forslaget under Nr. 9 derimod har man den Betænkning, som allerede er fremhævet, at det er en Ting, som vanskeligt vil kunne faae nogen praktisk Betydning, i alt Fald ikke i meget lang Tid. Det er allerede ved flere Leiligheder oplyst, at det, at der kan uddannes virkelige kvindelige Læger her i Landet, er en Sag, som vi Alle interessere os for, og som vi vilde anse for heldigt; men det er en Sag, som nylig er sat i Gang, og som først efter en lang Aareffes Forløb vil kunne faae nogen praktisk Betydning. Vi maa ingenlunde gjøre Regning paa før om 10 Aar i det Tidligste at have nogen virkelig kvindelig Læge hos os, med mindre der skulde indvandre Noget fra Ulandet, og der er liden Sandsynlighed for, at det sker. Men dernæst, selv om dette sker, saa er det dog ingenlunde rimeligt, at i alt Fald de fleste af dem just vilde give sig af med den Slags Ojering, som Talen her er om, thi uagtet jeg er enig med det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgfreds (Bajer), at kvindelige Læger vistnok meget let vilde finde sig henviste til at behandle de saakaldte Kvindesygdomme, saa tvivler jeg meget paa, at de vilde indbefatte netop den Sygdom, hvorefter der her er Tale, mellem dem, hvormed de ville beskæftige sig, og især tror jeg, at de fleste, navnlig i Begyndelsen, vilde være betænkelige ved at lade sig benytte af Politiet til den heromhandlede Undersøgelse. Derfor finder jeg, at den Tanke, som de ærede Medlemmer her have stræbt at udtrykke, faar en, som jeg saa maa sige, utopiisk Karakter, som ikke vilde klæde denne Lov godt, og jeg antager derfor, at det vilde være rigtigst at udelade den. Hvad Forandringen af Bestemmelsen i Straffelovens § 180 angaar, saa forekommer det mig, at man maa være noget varsom med de Forordninger, som i den Henseende blive stilledes fra Politiets Side. Sagen er nemlig den, at Politiet — i alt Fald indtil den sidste Tid — kun har gjort en meget lidet udstrakt Anvendelse af Tiltale efter Straffelovens § 180. Jeg har gennemgaaet de udførlige statistiske Meddelelser, som komme fra Politidirektøren i Kjøbenhavn og lige siden 1868. Der er den Mangel derved, at for det sidste Aar — Aaret 1872 — for hvilket de ere udførte, ere disse Forseelser ikke særlig stillet ud fra de øvrige Løssagtyghedsforseelser, saa at det ikke tydelig kan ses, hvormange Sager der i 1872 har været anlagt af denne Grund. Men i de foregaaende 4 Aar have de Sager, som Politiet har anlagt i den Anledning, ikke i noget Aar naaet op til 10, og det samtidigt med, at der har været Mange, som i den Anledning have været ind-